

gaae til disse Dybder. Jeg troer, at den ærede Rigsdagsmand har ladet enkelte Erfaringer, som han maaskee kan have gjort, komme frem i en saa phantastisk Tilslæbning, at de slet ikke svare til Virkeligheden. Jeg kan forøvrigt ikke have Noget imod, at den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgkreds (S. A. Hansen) har lært Noget ved denne Leilighed, ihvorvel jeg ikke troede, at hans Forestillinger om Professorer vare saa ideale, at saadanne Mænd efter hans Mening ikke skulde være den almindelige menneskelige Skrobhelighed undergivne. Den ærede Rigsdagsmand har havt en ikke ringe Leilighed til at træffe sammen med Professorer, og jeg kan ikke sige, at hans Optræden ligeoverfor dem har baaret Vidnesbyrd om, at han har havt disse ideale Forestillinger; men det er mig kjært at erfare, at de have været tilstede, og at jeg har gjort den ærede Rigsdagsmand Uret i denne Henseende.

S. A. Hansen: Jeg skal kun bemærke, at de Leiligheder, jeg har havt til at kjende forskellige Professorer, have været ved deres politiske Virksomhed; og at jeg aldrig har havt Leilighed til at kjende nogen Professor i hans Virksomhed som Professor. — Gud ske Lov — og derfor kan jeg sige, at deres Stilling som Professor har i mine Dine havt et andet Gjenstik, end jeg tilstaaer, at den efter denne og efter andre Forhandlinger i Fremtiden vil faae. Hvor dybt jeg vil gaae i det Mudder, som findes ved Universitetet, veed jeg ikke, men jeg vil dog sige, at jeg ikke skal gaae saa dybt i det, at jeg ikke skulde kunne komme op igjen. Jeg beklager kun, at der er saa meget Mudder der, at man kan restitere at blive siddende i det.

Kirke- og Underviisningsministeren: Jeg skal kun bemærke, at der fra min Side ikke er talt om Mudderet ved Universitetet; Mudderet falder ganske paa den ærede Rigsdagsmands Side, som har fremkaldt det. Det er ikke vanskeligt at frembringe Mudder, selv hvor der er det klareste Vand. Hvad angaaer hans Uttringer om Professorerne, forsaavidt han erklærede, at han ikke troede,

de havde været udsatte for menneskelige Skrobheligheder, da meente jeg blot, at dette maatte være overraskende efter det Kjendskab, han tidligere havde havt til Professorer og ellers havde lagt for Dagen.

Monrad: Den Anskuelse, som er fremsat af den ærede første Forslagsstiller, stemmer paa ingen Maade med min Erfaring fra Universitetet. Jeg erindrer, at for omtrent 18 Aar siden fandt der en stor Samling af Studenter Sted, som traadte sammen under Navn af Studenterforsamlingen og som fandt sig foranlediget til eenstemmig at udtale, at der gik store Misbrug isvang ved Universitetet, idet ikke Saa undlode at betale Forelæsningerne, uagtet de godt kunde betale dem; der fandt en formelig Afstemning derover Sted, og det blev, som sagt, eenstemmig vedtaget. At Forholdene muligvis kunne have forandret sig noget til en anden Side, kan gjerne være, men det skal jeg nu ikke videre gaae ind paa. Jeg skal i saa Henseende kun endnu, forsaavidt den første ærede Forslagsstiller ved 2den Behandling anførte som et Exempel, at han som et forældreløst Barn forgjæves havde søgt om Universitetets Understøttelse, gjøre opmærksom paa, at han dog ikke var saa ganske forladt, idet han var i Huset hos en Rigmand, afsøede Statsraad Hvidt, og det er derfor ikke saa urimeligt, at der kan være taget Hensyn dertil. Jeg fremspør kun dette for at vise, hvor vanskeligt det er at tage et enkelt Tilfælde, og skal iøvrigt paa ingen Maade bedømme Realiteten af, om en Understøttelse bør ydes den Enge eller den Anden; det forekommer mig dog imidlertid, at den ærede Rigsdagsmands Foredrag her med Hensyn til Universitetet have baaret et fuldkomment Genstødhedspræg, og da man ved Sagens forrige Behandling imødegik dem, saa maa den Tausshed, man har iagttaget ved denne Behandling, betragtes saaledes, at man troede, det var tilstrækkeligt at have gjendrevet dem eengang, og at man ikke behøvede atter at imødegaae dem nu. Taussheden er altsaa ikke at forstaae som en Villigelse af de Angreb, der ere gjorte. Det gjør mig ondt, at jeg har maattet bemærke dette, thi jeg vilde nødigt forspilde den stensynlige Glæde, som den ærede